

Vážení čtenáři,

nemívám věštecké sny, ale když se nějaký čas intenzívně zabývám válečnou tematikou, zdají se mi velmi živé sny, v nichž se účastním válek na bitevních polích a se mnou mí blízcí, které musím zachraňovat.

Z těchto snů se velmi ráda probouzím do jakkoli kalného či slunečného rána a den, který přichází, mi připadá nádherný, protože mám to štěstí žít ve středu Evropy, kde se momentálně neválčí jinde než na politické scéně. Minulý týden se mi zdálo, jak píšu do Historického kaleidoskopu článek o Heydrichovi. Určitě to vyvolaly události posledních týdnů, sledování povedeného televizního seriálu na ČT2, i přípravy na putovní výstavu Někomu život, někomu smrt, kterou ANLET realizuje k 70. výročí Operace Anthropoid. Ve snu jsem četla svá vlastní slova v úvodu článku, kde jsem přesně vypočítávala, kolik našich spoluobčanů se stalo oběťmi heydrichiády, kolik jich bylo popraveno v koncentračním táboře Mauthausen v říjnu 1942 a v lednu 1943, na zámečku v Pardubicích, na Kobylišké střelnici v Praze, kolik jich bylo posláno do dalších táborů, kde prý „práce osvobozovala“. Bylo to tak sugestivní a hrozné, že jsem se donutila se probudit. Bylo slunečné sobotní ráno, vyšla jsem na zahradu, kde se na trávníku třpytila rosa. Všude byl ještě klid a sluníčko nabíralo kurz na další krásný den. Oblohu pokreslila letadla a já jsem si uvědomila, že z nich nikdo nemusí skákat do neznáma, v tajné kapse ukrytý jed a v osobní zbrani nezapomenout na poslední náboj. Tak jako před sedmdesáti lety. Připomeňme si jejich oběti, ale buďme šťastní, že žijeme tady a teď. A nemusíme se rozhodovat pro život – nebo smrt, pomoc – nebo zradu.

Jindra Svitáková